

Vincent Villeminot

**HÔTEL
DES FRISSONS**

La Chambre froide

**HOTELUL
SPAIMELOR**

Camera frigorifică

**

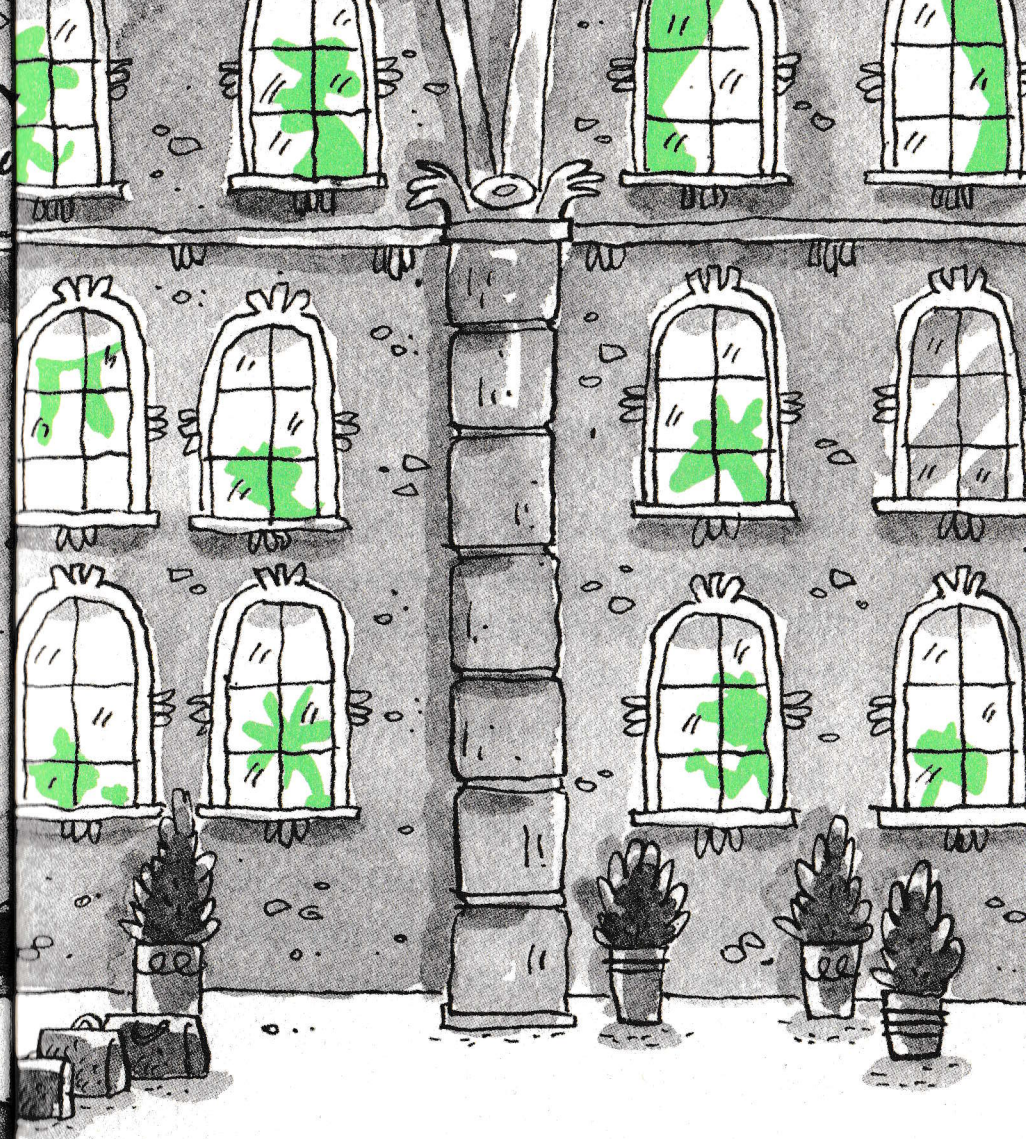
Ediție bilingvă

Ilustrații de Joëlle Dreidemy

Traducere din limba franceză
de Diana Geacăr

Il y a un hôtel, à l'entrée de la ville, dans une rue oubliée...

Undeva, la intrarea în oraș, pe o străduță uitată, se înalță un hotel...

Toutes les maisons des alentours sont fermées. Leurs fenêtres ont été murées. Un vent méchant bat l'endroit toute l'année.

S'ils doivent passer par là, les habitants de la ville pressent le pas. Ils s'emmitouflent dans leurs manteaux. Ils frissonnent, sous leurs chapeaux, le nez enfoui dans une écharpe. Les chats noirs du quartier prétendent que, la nuit, on peut croiser sur le trottoir des gros rats gras, aux dents tranchantes, aux griffes griffues.

Pourtant, l'hôtel, lui, semble intact. La nuit, sa façade est dorée, brillamment éclairée.

Chaque matin, c'est un ballet de taxis, de limousines. Des clients quittent l'hôtel, chargés de paquets, de malles, de valises, de boîtes à chapeau...

On en a même vu un, dit-on, repartir un jour dans une antique calèche !

Mais ce sont peut-être des rumeurs. Des légendes. Des contes à dormir debout, à ne pas fermer l'œil de la nuit.

Toate casele din împrejurimi sunt închise. Ferestrele au fost zidite. Tot anul, un vânt aspru mătură locul.

Locuitorii care trebuie să treacă pe acolo grăbesc pasul. Se înfofolesc mai bine în paltoane. Tremură, cu capul ascuns sub o pălărie, cu nasul înfundat într-un fular. Mâțele negre din cartier povestesc că noaptea, pe trotuare, poți da peste șobolani mari și grași, cu colți tăioși, cu gheare ascuțite.

Cu toate acestea, hotelul pare intact. Noaptea, fațada e aurită, luminată cu putere.

În fiecare dimineață, e un adevărat balet de taxiuri și limuzine. Clienții părăsesc hotelul, încărcăți cu pachete, cufere, valize, cutii pentru pălării...

Ba se zice chiar că unul a fost văzut plecând într-o caleașcă de pe vremuri!

Dar poate că-s zvonuri. Legende. Niște povești vânătorești, ticluite ca să nu închizi ochii noaptea.

Alors, un samedi après-midi, tu finis par décider d'aller y jeter un œil. D'en avoir le cœur net.

Tu pousses la porte à tambour sur la pointe des pieds. Un groom en livrée écarlate, plus grand qu'un gorille, te salue du menton, sans un mot. Tu entres dans le hall, immense, et vide à cette heure-là. Le grand lustre du plafond brille de mille feux. Les tapis sont épais, profonds, silencieux. Des employés montent et descendent quelquefois le grand escalier de marbre vers la mezzanine et les étages. Un homme s'endort à la réception.

Le temps passe.

Un colosse en tablier blanc de boucher aussi.

Il traverse le hall, portant à bout de bras un étrange paquet, comme un dôme, sous un tissu bleu nuit. Dedans, ça grogne, ça piaille, ça gratte...

Il disparaît. Silence. Personne au bar.

Așa că, într-o după-amiază de sâmbătă, te hotărăști în cele din urmă să te duci acolo ca să arunci o privire. Ca să te asiguri.

Împingi ușa rotativă, mergând în vârful picioarelor. Un lacheu în livrea stacojie, mătăhălos mai ceva decât o gorilă, te salută dând din cap, fără să scoată un cuvânt. Pătrunzi în holul imens și pustiu la ora asta. Lustra cea mare din tavan răspândește mii de luminițe scânteietoare. Covoarele sunt groase, moi, absorb orice zgomot de pași. Din când în când, angajații urcă și coboară scara mare, de marmură, spre mezanin și etaje. Un bărbat doarme la recepție.

Timpul trece.

Trece și un uriaș cu un șorț alb de măcelar.

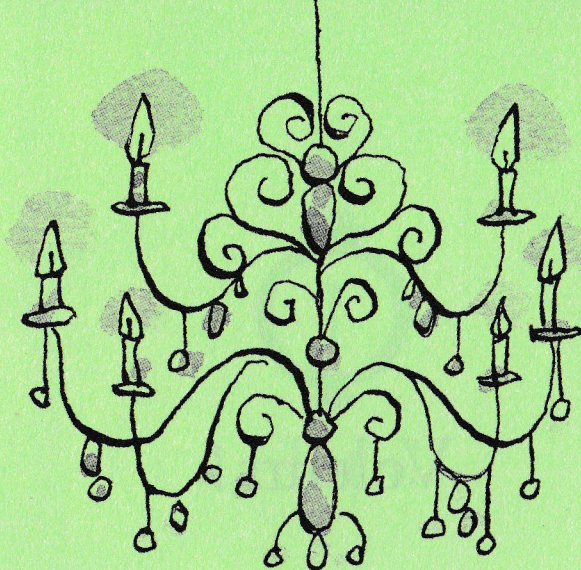
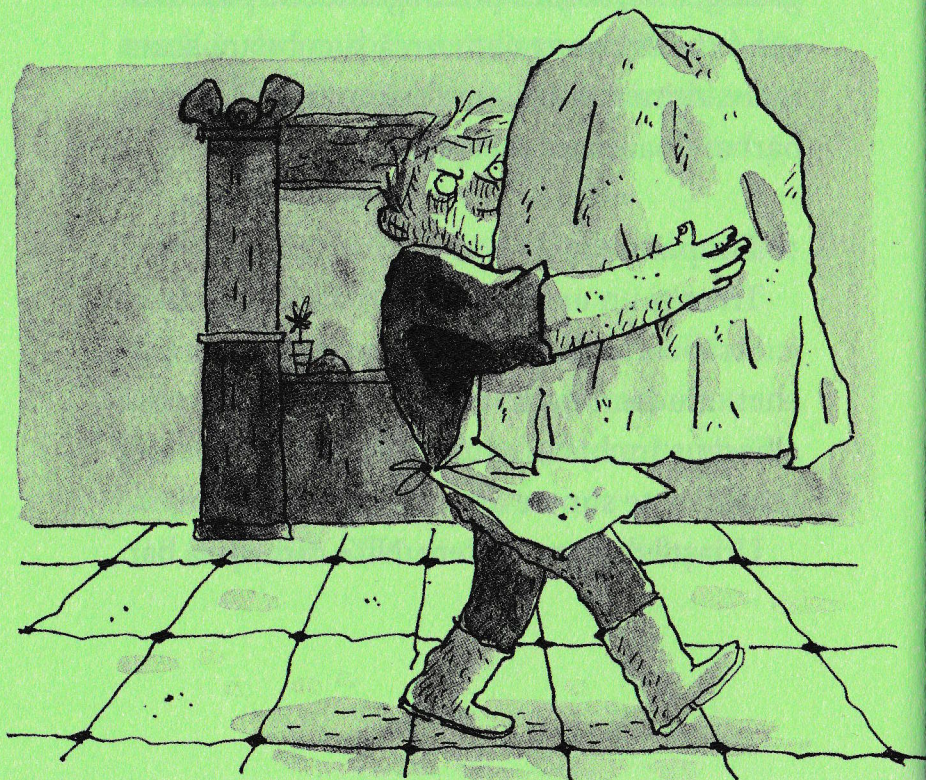
Străbate holul, ținând în mână un pachet ciudat, ca o cupolă, sub un șervet albastru-închis. Înăuntru, ceva mormăie, scoate niște sunete ascuțite, zgârie...

Uriașul dispare. Tăcere. Nu e nimeni la bar.

Quelque part, on entend les bruits d'une noce.

Maintenant, le colosse ressort, il doit venir des cuisines, son tablier blanc est tout taché de sang, il a les manches retroussées, les bras velus et roux, les sourcils froncés. Un coup d'œil à gauche, un autre à droite – l'air de ne pas vouloir être vu...

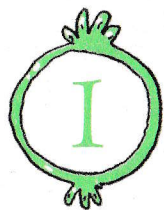
Inquiétant. Dégoûtant. Il s'en va !

De undeva, se aud niște nuntași.

Uriașul apare din nou, sigur vine din bucătărie, șorțul lui alb este mânjit cu sânge de sus până jos, și-a suflecat mânecile, are brațele păroase și roșii și e încruntat. Aruncă o privire la stânga, alta la dreapta – ca și cum n-ar vrea să fie văzut...

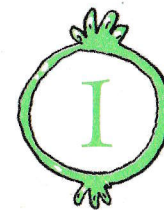
Straniu. Respingător. Pleacă.

Voleurs!

Et tout à coup, tu les vois. Là, planqués sous le grand escalier : deux ombres, deux silhouettes, deux comploteurs qui se cachent et préparent, sûrement, un mauvais coup.

Elle, c'est Margot : une fillette de ton âge, avec de grands yeux noirs, graves et sérieux. Elle a des cheveux si sombres qu'ils en ont des reflets bleus. Elle a un pull multicolore, mais une peau si blanche...

Hoții!

Și, dintr-odată, îi vezi. Acolo, stând la pândă sub scara cea mare: două umbre, două siluete, doi conspiratori care se ascund și pun la cale, cu siguranță, o lovitură mârșavă.

Ea este Margot: o fată de vârsta ta, cu ochi mari, negri, gravi și serioși. Părul îi e atât de închis la culoare, încât are reflexe albastre. Are un pulover colorat, dar o piele nespus de albă...